

עליהם משמרת כל הלילה ולא יכלו לברוח להמלט על נפשם.
ויהי בבקר וישוב המלך את הסנהדרין ובניהו כחיר יועציו גם הוא
בתוכם. ויבא המלך וישב בראשם ויען ויאמר: אתם הסנהדרין
חכמי אמת, יודעי דת ודין, דינו נא דין צדק מה יעשה לנגב כי
נמצא כנגבתו ומאת אשר למלך נגב כשמוע בניהו את דברי
המלך כא מורא בלבנו וכל עצמותיו רחפו כי חשב, אכן נודע
למלך מעשה האכזר אשר עשיתי לו ועתה מסר דיני להסנהדרין,
והיה אם אחויש עד אשר יחרצו משפט אז עניש אעניש כבן
עולה, טוב לי כי אורה למלך על מעלי אשר מעלתי בו, אתרפס
לפניו ובקשתי סליחתו, אולי ירצני יעביר חטאתי ויסלח לי! גם
לא אחר בניהו עד בוש ויטהר ויפול לפני המלך אפים ארצה
ויתחנן ויאמר: אני אדוני המלך! אני הנגב! כמשחק השאך
האחרון, בראות עיני המלך בעד החלון החוצה, ערבתי את לבי
והסירתי טאבני המלך אכן אחת מעל המערכה, ועיי המעשה הזה
נצחתי אני, אנא מלכי ואדוני כפי התודיתי עתה כאזניך ובאזני
הסנהדרין היושבים לפניך, ובכך העבר נא חטאתי ונקני מדין
קשה! שמע המלך דברי ידיו וישחק ויאמר: הרגע בניהו ידירי!
לא עליך הנני היום ולא בשלך הוישבתי הסנהדרין למשפט, כבר
שכחתי אשר עשית לי וגם סלחתי לך, רק זה הדבר אשר קראתי
לסנהדרין היום, כי אמנם שני נגבים תפשתי כלילה הזה בחדרי
היכלי אשר באו בהם להרוק את אוצרותי, ועתה אתם הסנהדרים
בינו ודינו!

ויבינו הסנהדרין במשפט וישפטו לתלות הגנבים על העץ.
והמלך שלמה שמח מאד כי מצא חפצו בדבר הגנבים להתענות
את בניהו בסחר הנם כי יודה על האכזר אשר הסיר והחסיר טאבניו
וידע כי לא סר כחו כחכמת השאך מעליו כאשר מלפנים, וגם
לד לא הודה בניהו, גם אז לא הכירו הסנהדרין רבה, כי משפט
הגנבים נמצא לו דבר בעתו לנסות בחכמתו גם כפעם הזאת.

(ד) ויהי איש אחד בארץ בכל ושמו יהויכין ולקח אשה ושמה
שושנה יראת ה' בת צדיקים וטובים ויגדלו אותה בדרכי ה' כצווי
תורת ה' ביד משה, והאיש הזה יהויכין יחיד ומסוכד מכל דורו
והיו מתמידים כל היהודים אל ביתו כי לא נמצא כמוהו בעם ה'.
ויהי לו גנת בתן בצד ביתו ואישתו שושנה יוצאת בגן והולכת

כתובו ורוחצת בצינה. אז סנו שנים זקנים שופטים אל העם
בשנת שיצא דבר ה' על חמס הזקנים ומתדירים בכל יום השכם
והערב בבית יהויכין לשפוט את כל העם. ובשראו יפיות שושנה
ויבער לבם עליה לרעה ולקחו תקותם משמים וחלקם מן הצדיקים
ולא פרסמו זה לזה רוע לבם. ובשהלכו הקהל לביתם נתנו דברים
זה לזה ותלכו אף הם ומרוב יקוד יצר הרע חזרו באותה שעה
ולא יכלו לעצור רוחם יותר. או הודיעו זה לזה הרהור רוע לבכם
ונתנו עצה זה לזה איך להרעותה ונתיאשו מנפשם והיו בכל יום
ויום מרבים למעלה ולא שקטו ולא נחו בחטא. ויהי יום אחד והלכו
כל העם בביתם והם גשתירו כמנהגם ולא סרו רוע לבכם ועיניהם
מרבות על הרעה. ובשכנסה שושנה בנגן ושתי אמהותיה עמה
לרוח צח מן השרב ותשגר אמהותיה להביא לה שמן לסוך ותאמר
להן געלו הדלת אחריכון. ותלכנה ותצאנה ונעלו הדלת אחריה.
והזקנים נסתרים אל גנת הביתן. וכשפשטה בגדיה לרחוץ יצאו
ותששו לאמר שכבי עמנו. ואם לא נעיד עליך כי שככת עם
בחורי. ותסחד ותרעד ואמרה מה אעשה. איני יכולה לצאת מירי
האנשים האלה. מוטב לי ואפלה ביד ה' הטוב והצדיק הגדול
הגבור והנורא מציל ומושיע נואל וחזק ה' צבאות שמו. מיד
צעקה בקול גדול הושיעני אלהי ישראל מיד הרשעים המורדים
בך ואף צעקו והעידו עליה עד שקר ולקולם באו עבדים ופתחו
הדלת ונכנסו בנינת הביתן בין המסדרונה וראו שהזקנים מעידים
עליה עזות זה ותמהו הם וכל קרוביה ויודעיה ומכירה וכל אנשי
ביתה כי לא נשמע ולא נראה עליה כזאת. וביום סחר נתקצצו
כל הקהל לבית יהויכין כתמול שלשום והזקנים עמהם ומיד קמו
והעירו כי ראינו [האשה] הזאת נכנסת בגנת הביתן ושתי
אמהותיה עמה ושלחה אמהותיה ובא בחור ושכב עמה והלכנו
ותפשינו וברח הכחור מידינו. והאמינו העם בדבריהם כי נראו הזקנים
לעיניהם מובנים ויראי חטא. שלחו והביאו האשה ההיא וקרוביה
ומכירה והיא היתה מסונקת מאד ומכוסה כאה. מיד צעקו בכעס
הסירו הבגדים מפניה מרוב הרהורם הרע להשביע עינם הזונה
מטנה ודנו עליה משפט מות והיו מוציאים אותה לסקלה ונשאה
עיניה למרום ואמרה אי דיין אמת שופט צדק עד נאמן מכיר
האמת הושיעני מסיבת שקר ואל אהיה כחומאת לפני הבריות
ואל יתקיימו דברי הרשעים. מיד וישמע ה' לקולה וישלח לה

בושיע ויער ה' רוח דניאל ויצעק ויאמר ה' אלהי נקני ממיתת הצדקת. וישמע העם ויאמרו מי קול המדבר דניאל הוא והוא היה נער כבית סרים כשאל מלהתגאל כפת בנ המלך. ושאל העם למה אתה מדבר כזאת. ויאמר אליהם כך ממיתים ישראל כלא חקור דין נקי וצדיק להרוג שלא כתורה שזכו אלי ואחקור הדבר. וישזכו האשה וכל העם ויבאו העדים הזקנים ויאמרו למה ידבר אדוני בלי למות האשה כזאת וכזאת עשתה. ויאמר דניאל לכל העם והזקנים שבו פה. וישבו. ויאמר להם הפרוידו הזקנים העדים זה מזה. וישאל האחד לבד ויאמר לי אמור לי זקן אשטאי האמת וראה שאתה טוטת והמלאך עומר לגורך כמגרה באיזה אילן מצאת אותם אמר לו כאלוף אמר דניאל לכל העם הרי אתה מת שאין אלוך בנן הפרדם הוה הביא השני אמר לו זרע קינן שאין אתה מזרע יהודה. שכך הייתם עושים בארצנו לפתות בערות שקרכם הנערות היפות. עד שכאנו הגה להרפה ולקלם לשבי וכוה. הרי אתה מת ואין כך נפש. אמור לפני העם באיזה אילן מצאת אותם. אמר לו בתוך דלבי. אמר לו הרי מלאך ה' עומד וחרבו שלופה בידו לגורך כמגרה כמתניך שאין כגן לא אילן זה ולא זה. והלכו וראו האמת. אז דניאל הסיתם כחכמתו ועשו להם כאשר זמנו לעשות לאחותם. ומהיום הזה נתנדל דניאל בעיני העם והודו והללו לה' אלהי אבותם. וכן אלתיא אל אבי שושנה ואמה וכל קרוביה וכל יודעיה ומכיריה ובעלה ורויכין נתנו שכח והודיה ופאר דון ועז ותגבורת לה' אלהי הצבאות. השם יראנו נסים ונסלאות אמין.

(ה) תנו רבנן * שלש גזרות נזרה מלכות הרשעה על ישראל בימי ר' שמעון בן יוחי. שלא לקיים את המילה ושלא לקיים את הישבת ושלא לקיים את הנדות. והיה שם זקן אחד ושמו ר' ראובן בן אצטרובלי והיה יוצא ונכנס לפני המלך בלא רשות. ונכנס לפני המלך ומצאו לברו. ויאמר לו אדוני המלך מי שיש לו אויבים רוצה שיהיו כבורים או חלשים. אמר לו חלשים. אמר לו יהודים הללו אינן חלשים אלא מפני שמקיימין את המילה. כיון שיהיה לאחד

* ציין חבלה כי שמעון בן יוחאי בניסוחים חזק ל' נ' 117 - 11 ונקמה מעילה יק' י"א.